

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

OLIVER HARRIS

Temné srdce Londýna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Oliver Harris
Temné srdce Londýna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Oliver Harris

TEMNÉ SRDCE
LONDÝNA

preložil Vladislav Gális

Venujem Emily

Bože, daj mi silu viesť dvojaký život.

Hugo Williams: *Modlitba*

1

LUXUSNÁ LONDÝNSKA ŠTVRŤ HAMPSTEAD LEŽALA NA OKRAJI parku Hampstead Heath ako omráčená, mercedesy a SUV stáli pod platanmi pokryté vrstvou námrazy, vo viktoriánskych domoch sa nesvietilo. Zažaté bolo len v kaviarni Starbucks, inak na uliciach vládla tma. Po ceste East Heath Road sa k oblasti South End Green hnali prvé autá s ľuďmi dochádzajúcimi do práce. Detektív Nick Belsey ich z diaľky počul. Ešte rozoznával jednotlivé autá, takže muselo byť pred siedmou. Zdola ho chladila zem. V ústach mal hlinu, cítil pach krvi a zhnitej kôry.

Belsey ležal na vyvýšenine v parku. Rástli na nej borovice, obklopovali ju cezminy a od zvyšku sveta ju oddeľoval nízky železný plot. Nebol by to celkom absurdný úkryt, pomyslel si Belsey, keby mi šlo o to. Na mieste, kde prenocoval, mal prestreté sako. Do hornej časti trupu mu vystreľovala bolesť, ale príliš všeobecná, než aby sa dal presne určiť jej zdroj. Súvisela s krkom aj s pravým plecom. Detektív pomaly vstal. Od úst a nosa mu stúpala para. Oprášil si sako, obliekol si ho a preliezol cez plot na mokrý trávnik.

Zhora videl celý Londýn, ako sa tiahne ku kopcom Kentu a Surrey. Obloha už na okrajoch bledla. Mesto samo osebe

vyzeralo otupené ako bezdomovec – Camden a potom West End, Square Mile. Chýbali mu hodinky. Prehľadal si vrecká, našiel zakrvavený papierový obrúsok a letáčik pozývajúci na duchovné cvičenia, ale po kľúčoch, mobile či policajnom odznaku nebolo ani stopy.

Belsey sa po zalesnenom svahu dovliekol k športovému areálu, prešiel cez ihrisko a pokračoval po chodníku k jazerám. Mal premočené topánky a medzi prstami na nohách mu čvachtala chladná tekutina. Na moste vedľa jazera zastal a hľadal prvých plavcov. Zatiaľ ani nohy. Klakol si na betónový povrch mosta, zohol sa k vode a ošpliechal si tvár. Z trasúcich sa rúk mu kvapkala krv. Naklonil sa, aby na hladine uvidel svoj odraz, ale bola tam iba masť zmes svetla a tmy. Pozorovali ho dve labute. „Dobré ráno,“ povedal Belsey. Počkal, kým sa obrátia a odplávajú, potom si ponoril celú hlavu.

2

POLICAJNÉ AUTO ZOSTALO NA PARKOVISKU PRI EAST HEATH Road s rozbitým predným sklom a otvorenými dverami na strane šoféra. Stopa krvi sa tiahla po štrku k parku: bola skôr rozmazaná než rozstreknutá, stará možno tri hodiny. Súbežne s krvou viedli slabé odtlačky chodidiel. Kovová závara parkoviska ležala vykrivená na zemi. Zrážka pravdepodobne nastala len so závorou. Nebolo tu ani stopy po kolízii s iným autom, nijaké škvrny od farby či škrabance. Predné sklo sa rozprsklo smerom von, na kapotu. Belsey obišiel spfšsku črepov až k zámke na volant, ktorá ležala na zemi, a zdvihol ju. Musela preletieť cez predné okno, keď zastal. Mal šťastie, že ho netrafila do hlavy. Položil zámku, pozbieral za hrst' vlhkých listov a poutieral volant, rýchlostnú páku aj kľučky na dverách.

Z parkoviska prešiel na stíchnutý okruh cesty, ktorá viedla od Downshire Hill na South End Green. Kráčal pomaly, park mal po ľavej strane a multimilionárske vily po pravej. Vládlo tu dokonalé ticho. Každý deň má svoju zlatú hodinku, pomyslel si Belsey, tak ako ju má aj vyšetrovanie vraždy: poslednú príležitosť pred tým, ako sa mesto rozhodne

vypovedať. Vyskúšal kľučky na niekoľkých vozidlách, až mu s vŕzganím vyšli v ústrety dvere jedného Vauxhallu Astra. Poobzeral sa po ulici, nasadol, otvoril priehradku a našiel tri libry v drobných. Zobral peniaze, vystúpil z auta a potichu zavrel dvere.

Vo večierke pri nemocnici si kúpil zubnú kefku, fľašu vody a vatú. Večierku vlastnili dvaja bratia zo Somálska.

„Dobré ráno, pán inšpektor. Čo sa vám stalo?“

„Nič, len som si bol zaplávať. Je to super pocit.“

„Aha.“ Hanblivo sa usmievali a ďalej nahadzovali do pokladnice sumy.

„Ale na inšpektora som to ešte nedotiahol.“

„To je v pohode, vedúci.“ Majitelia večierky mu nepozreli do očí. Jeho poranená tvár ich možno znepokojila, no nezdalo sa, že k nej majú otázky. Belsey si vzal výdavok, zhlboka sa nadýchol a prešiel po Pond Street k policajnej stanici.

Londýnska polícia väčšinou sídlila v modernistických betónových blokoch. V Hampsteade to neplatilo. Na Rosslyn Hille stále s občianskou hrdosťou žiarili červené viktoriánske tehly policajnej stanice. Nad stanicou sa rozvaľovala dedičná korpulentnosť dediny a pod kopcom sa už začínal špinavý Camden Town. Belsey si sadol na autobusovú zastávku na druhej strane ulice a pozoroval, ako zo stanice oťapene vychádzajú oneskorenci. O ôsmej sa tam nahrnuli ranné vtáčatá. Dal im päť minút, potom prešiel cez ulicu.

Chodby boli prázdne. Belsey zamieril ku skrinkám. Našiel lekárničku a vybral si paracetamol, obväz a antiseptikum. Vytiahol z koša pokazený dáždnik a vypáčil dvierka na svojej skrinke: bola tam náhradná kravata, ošúchaný výtlačok

Zlatej ratolesti, ale náhradné topánky a košeľa chýbali. Belsey sa obrátil k chodbe a zmeravel. Do jedálne pár metrov pred ním vošiel jeho šéf, detektív inšpektor Tim Gower. Belsey napočítal do päť, potichu vybehol po schodoch do prázdnej kancelárie kriminálky a posadil sa.

Nechal zhasnuté svetlá a stiahnuté žalúzie, zobral nočné hlásenie a skontroloval, či v ňom nie je. Bitka v stánku s kebabom, dve vlámania, nezvestná osoba. O Belseym ani zmienka. Pohladal v zásuvkách odznak a preukaz a boli tam, nič netušiace: *E II R, Metropolitná polícia*; koruna na striebornej hviezde. Takže to mu zostalo.

Vyhľadal informácie o zničenom policajnom aute a zistil, že patrí policajnej stanici v Kentish Towne. Belsey zdvihol telefón.

„Tu je Nick Belsey z hampsteadskej kriminálky. Na parkovisku pri East Heath Road stojí vaše auto... Nie, stále je tam... Nevie... Vďaka.“

Belsey sa zamkol na toaletách a vyzliekol sa do pol pása. Poobzeral si tvár. Od ľavej nozdry sa mu cez pery k brade tiahol pásik zaschnutej krvi. Prešiel po ňom prstom a usúdil, že krv je len na povrchu, má len rozbitú peru, ale na to neumrie. Pravé oko mal nepríjemne oškreté a pravá líčna kosť ho bolela na dotyk, ale nebola zlomená. Na hrudi a pravom pleci sa mu začala tvoriť komplikovaná vzorka tmavých modrín. Očistil si rany a vyplul úlomky zlomeného zuba. Vyzeral nabudene, na svojich tridsaťosem rokov zároveň mlado i staro. Do nevzrušených očí detektíva sa vracalo svetlo. Belsey si vyzliekol nohavice, navlhčil im manžety a vodou si opláchol sako, aby zmyl to najhoršie z parku. Vyvesil sako, nech sa

usuší, obliekol si nohavice, potom sa vrátil do kancelárie. Nazrel kolegom pod stoly, či tam nemajú suché topánky, ale nijaké nenašiel.

Ústredňa mu pripravila zoznam odkazov – hovory z posledných hodín. Telefonovali mu ľudia, s ktorými sa nerozprával celé roky, pár vzdialených príbuzných a jeden bývalý kolega. *V noci si sa mi pokúšal dovolať...* Nepamätal si, že by niekomu volal. Do vedomia mu tlačila neurčitá hrôza.

Roztiahol žalúzie na malom okne vedľa svojho stola. Noc sa vyparila, vzduch stvrdol, riedke oblaky pripomínali kal na vode. Belsey vycítil, že dnes je výnimočný deň. Na oblohe viselo bledé zimné slnko a všetko v sebe malo akýsi jas. Muž v košeli otváral lekárňu, zametač sa s metlou posúval k stanici metra Belsize Park. Ľudia sa náhlili do práce. Belsey si zo zvyku položil otázku, či by si mal zablokovať kreditky, ale tie sa zablokovali pred pár dňami automaticky. Jeho starý život sa už nedal zachrániť. Navyše, bez kreditiek to vyzeralo, akoby nemal ani dlhy, a bez dlhov bol slobodný.

Dôležité bolo zachovať pokoj.

Belsey prihladal papier s nočným hlásením: jedna bitka, dve vlámania, jedna nezvestná osoba. V hlave sa mu rodil plán. Veliteľstvo pred polhodinou vydalo správu o nezvestnej osobe. Znamenalo to, že niekto by sa mal na vec pozrieť, hoci zmiznutie dospelých osôb nemali v náplni práce, zrejme ich zaujala len adresa: The Bishops Avenue. The Bishops Avenue bola najdrahšia ulica v ich obvode, čiže aj jedna z najdrahších na svete. Nikto tu nepredstieral, že zmiznutie bohatého človeka je rovnako naliehavé ako zmiznutie chudobného.

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

Položil seržantovi na stôl odkaz – *Výjazd: nezvestná osoba* – a prevzal kľúče od neoznačeného služobného auta. Potom zišiel dolu, skontroloval, či je v nádrži dosť benzínu, a vycúval na Downshire Hill.

3

UDRŽIAVAL SI TEMPO. OBČAS HO PREDBEHOL LAND ROVER, z okien s dymovými sklami vytŕčali ruky s cigaretami. Od najväčšieho návalu áut s rodičmi, čo vozia deti do školy, ho delila ešte polhodina a premávka bola plynulá. Belsey sa vydriapal k jazierku Whitestone Pond, obišiel prvých bežcov, historický hostinec Spaniards Inn a odbočil doľava do súkromného raja boháčov na The Bishops Avenue.

Cestu lemovali samostatné vily a každá predstavovala inú podobu solventného gýča. The Bishops Avenue bola domovom šejkov, princov a magnátov a tiahla sa naširoko celý kilometer od parku Hampstead Heath k ponurému úseku cesty A1 a cez hlavnú cestu do East Finchley. Bol to svet sám osebe, nepreniknuteľný a povznesený nad zvyšok mesta. Na príjazdovej ceste k domu číslo 37 stála žena, na ružovej uniforme upratovačky mala čiernu vetrovku. Bola to bledá blondína a rýchlo ťahala z cigarety. Za ňou sa týčil nevkusne okázalý dom. Mal tri podlažia, nové červené tehly, biele okenice a medzi dvoma bielymi stĺpmi čierne lakované dvere. Prednú záhradu strážili maličké stromčeky v črepníkoch. V strede polkruhovej príjazdovej cesty čnel biely stĺp bez vlajky, dozadu sa tiahol ružový štrk.

Žena pozrela na jeho zranenia, potom na policajný odznak a zareagovala na to druhé.

„Ničoho som sa nedotkla.“ Hovorila s poľským prízvukom a z kútika úst jej vychádzal pásik dymu.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Belsey.

„Kristina.“

„Upratujete pre nezvestného?“

„Áno.“

Prešiel okolo nej ku schodom. „Je niekto vnútri?“

„Nie.“

Belsey pozrel na okná so zavretými okenicami. Vyšiel po štyroch hladkých kamenných schodoch k dverám, ale upratovačka zostala dolu.

„Býval sám?“

„Áno.“

„Sú všetky alarmy vypnuté?“

„Áno.“

„Kedy ste ho videli naposledy?“ spýtal sa Belsey.

„Nikdy som ho nevidela.“

„Nikdy ste ho nevideli?“

„Nie.“

„Ako viete, že je nezvestný?“

„Je tam list.“

Belsey otvoril dvere. Vchádzalo sa cez ne do haly veľkosti menšieho kostola, komplet aj s mramorovou dlážkou a svietnikom. Vzadu sa dve točité schodiská s červeným kobercom rozdeľovali okolo vysokej fontány bez vody. Belsey vošiel dnu. V ozdobne zarámovaných zrkadlách sa zjavila jeho dochrámaná podoba. Po červených schodoch vystúpil

na poschodie a skontroloval tri spálne s bielymi kobercami a porozhadzovanými vankúšmi aj kúpeľňu s kamennými umývadlami, s vírivkou a mištičkami na mydlá, ktoré pripomínali zlaté lastúry. Našiel tekuté mydlo na tvár z japonských chalúh a zrolované osušky zviazané striebornou stužkou. Nenašiel samovraha. Väčšinu samovrahov, čo sa odpravili doma, ste mohli nájsť v kúpeľni, niekedy v spálni. Tento doma nebol. Len jedna spáľňa vyzerala nedávno používaná, posteľná bielizeň bola pokrčená. Belsey pootváral skrinky, až napokon našiel mokašiny z hadej kože. Vyzul si vlhké topánky a obul si mokašiny. Boli mu voľné, ale veľmi pohodlné. Na nočnom stolíku ležala peňaženka plná kreditiek na meno A. Devereux. Hotovosť tam nebola. Skontroloval zásuvku na nočnom stolíku, ale objavil len manžetové gombíky a igelitku z obchodného domu Harrods. Staré topánky vložil do nej a odniesol ich na prízemie.

V chladničke v hlavnej kuchyni bol zabudovaný televízor a rádio. Bol tam aj displej, na ktorom sa zobrazovalo, ktorým potravinám vyprší záručná lehota. Momentálne tam bolo napísané „kuracina“, hoci Belsey vnútri nevidel nijaké kura. Našiel neotvorenú fľašu šampanského, celozrnný chlieb, syr, poháre s olivami a lekvárom, polotučné mlieko a polovicu gulášu do mikrovlnky. Mlieko voňalo čerstvo. V mrazničke bolo vrečko garnátov a fľaša vodky. Kávu nenašiel. Vedľa stojana s fľašami vína bol antikorový hriankovač. Vložil doň dva krajce chleba a do kanvice nabral vodu.

Kým zovrela, Belsey sa prechádzal po hale na prízemí a obdivoval nové knihy v regáloch a moderné obrazy na stenách. Rámy boli kvetované a zlaté, obrazy boli akty alebo

abstraktné. Cez jedáleň so sklenými svietnikmi a závesmi až po zem prešiel do pracovne vykladanej dubovým drevom a s biliardovým stolom na perzskom koberci. Na biliardovom plátne ležal list na rozlúčku, napísaný čiernym atramentom na hlavičkovom papieri.

Prepáčte. Dlhو som si myslel, že môžem takto žiť ďalej, ale už sa to nedá. Celý rok mám pocit, akoby mi zapadlo slnko. Prosím, verte, že viem, čo robím, a je to takto najlepšie. Usiloval som sa dať do poriadku všetky papiere, aby som Vám nespôsobil ďalšie starosti.

Alex Devereux

Aké zdvorilé, pomyslel si Belsey. Adresát chýbal. Možno bol list určený zamestnancom. Kto už podpisuje list na rozlúčku celým menom? Papier bol ťažký, s vodotlačou. Bola na ňom adresa z The Bishops Avenue a motto: „Nádej nezomiera.“ Belsey porovnal Devereuxovo písmo s papiermi v stole – zhodovalo sa. Overil si teplotu kohútikov v kúpeľni a skontroloval zámky na oknách. Na najvyššom poschodí sa otvorili jedny dvere, keď Belsey potiahol za závoru. Viedli na strechu. Belsey vyšiel von a prekvapene vydýchol. V rannom vánku sa čeril nekonečný bazén, obklopený ležadlami. Neplávala v ňom mŕtvoľa. Dolu pod mriežkovanými panelmi videl trávnik a tenisový kurt, okraje pozemku, ihriská a potom samotný park Hampstead Heath s konármi čnejúcimi k oblohe.

Vrátil sa do hlavnej obývačky a chvíľu experimentoval s ovládačom plazmovej obrazovky nad mramorovým kozubom.

Natrel si hrianku, a kým ju jedol, ešte raz si prečítal list. Potom vyšiel von a vhodil svoje zničené topánky do kufra neoznačeného auta. Kristina sedela na múriku.

„Všimli ste si, že by mal pán Devereux problémy?“ spýtal sa jej Belsey.

„Nie.“

„Ako dlho preňho pracujete?“

„Dva mesiace.“

„Nevšimli ste si dnes v dome niečo zvláštne?“

„Nie.“

„Nechýbali nejaké vozidlá?“

„Neviem.“

„V akej oblasti pôsobil?“

„Bol podnikateľ.“

„Vážne?“

Belsey zašiel za dom do záhrady. Trávnik pokrývala námraza. Boli tam upravené chodníky, nábytok z tepaného železa, neodmysliteľné kamery a ostnatý drôt. Nik vám nebude nahovárať, že keď sa zabije boháč, je to rovnaké, ako keď sa zabije chudobný, ale nik si zároveň nemyslí, že by to spravil z iných dôvodov.

Upratovačka mu vážne, až obradne odovzdala kľúče od domu. Možno to tak robia tam, odkiaľ pochádza, pomyslel si Belsey. Možno to vidia stále.

„Nechcete zísť na pohárik?“ spýtal sa Belsey.

„Nie,“ odvetila.

4

BELSEY PRECHÁDZAL OKOLO PARKOVISKA NA EAST HEATH Road. Policajné auto medzitým odtiahli. Všetko upratali, dokonca aj rozbité sklo.

Lámal si hlavu, ktoré bezpečnostné kamery ho včera zachytili, ktoré zaznamenali šoférovu tvár. Zaparkoval na Highgate Road a chvíľu sedel v aute. Potom vystúpil a prešiel k ošumelým prevádzkam na Kentish Town Road.

Čo to urobil?

Vošiel do Občianskej poradne a zobral si leták s názvom *Ako zvládnuť bankrot*. Potom vošiel do stávkovej kancelárie. V rohu bol automat na teplé nápoje a občerstvenie. Zostali mu mince akurát na kávu. Belsey si sadol dozadu. Prehltol štyri paracetamoly. Prečítal si leták – *Urobte si zoznam každodenných výdavkov. Buďte úprimný* –, potom ho obrátil lícom dolu.

Minulá noc znamenala v jeho živote predel. To Belsey vycítil. Bola to hranica, za ktorou sa mal prestať šíriť požiar. V duchu sa vracal naspäť od nabúraného auta do noci, čo k búračke viedla. Auto patrilo do Kentish Townu. Určite si chcel dať posledný pohárik, keď tam skončil. Teraz si spomenul, že

zaskočil do obchodu na Fortress Road po cigarety a zmizla mu peňaženka. To bolo jeden blok od policajnej stanice v Kentish Towne.

Pil kávu a pozoroval, ako dnu vchádzajú prví gambleri. Vraj stávkari! Vstal a nechal ich tak.

Na recepcii policajnej stanice v Kentish Towne teraz sedel praktikant: devätnásťročný chalanisko s vlasmi odfarbenými na blond. Belsey mu ukázal preukaz.

„Nick Belsey. Hampsteadská stanica. Počul som, že vám zmizlo služobné auto.“

„Uhm.“

„O kolkej?“

„Nahlásili nám ho ráno o 3.17.“

„Inšpektor Gower žiada o nahrávky.“

Zelenáč sa zatváril neisto. „Nahrávky z nášho parkoviska?“

„Presne. Viete, kde sú? Na harddisku?“

„Áno.“

V pozadí sa odrazu zjavil detektív Robin Oakley a Belsey-mu stuhla krv v žilách. Oakleyho poznal, bol s ním na výcvikových kurzoch. Ten dobrák jazdil na Nissane GT-R a zbieral zbrane bojových umení. Bol klebetný ako stará baba.

„Nick,“ ozval sa Oakley, keď zbadal Belseyho tvár. „Čo sa ti stalo, že tak vyzeraš?“

„Nepriinesol sem niekto v noci mobil alebo peňaženku?“

„Prečo?“

„Stratil som ich,“ odvetil Belsey.

Oakleyho to veľmi pobavilo. „Nepriinesol niekto peňaženku Nicka Belseyho?“ zakričal. „Môže byť hocikde, Nick. Vieš, ako to myslím, nie?“

„Neviem.“

Oakley sa uškrnul. Nováčik sa tváril zmätene. „Mám ísť riešiť to parkovisko?“

„To je v pohode,“ mykol plecóm Belsey. „Nechajte to tak.“

„Čo je s parkoviskom?“ vyzvedal Oakley.

„Nič. Nemáš cigaretu?“

Vyšli von. Oakley vytiahol z náprsného vrecka škatuľku superkingsiek a jednu podal Belseymu.

„Ale si tomu dal, ty blázon,“ poznamenal Oakley.

„Videl si ma v noci?“

„Videla ťa polovica Londýna.“

„Kde všade som bol?“

„Rozprával si sa so svojím šéfom?“

„S Gowerom? Ešte nie.“

Oakley vystrúhal grimasu, potláčal nutkanie zasmiať sa. „Kde si vlastne skončil?“

„Prečo?“

„Nick, musíš sa porozprávať s Gowerom.“

„Okej. Čo som spravil?“

„V istej chvíli si bol u Lorenza.“

„Bože.“ Belsey zavrel oči. Lorenzo de Medici bol kokaínom prelezený pajzel za Tottenham Court Road. Cez deň priemerná talianska reštaurácia, ale fungovala do piatej ráno a majiteľ bol alkoholik, ktorý si nevedel ustrážiť vlastné zásoby. Na stenách tam viseli zlé reprodukcie renesančných obrazov a umývadlá na toaletách boli väčšinou od krvi.

„O kolkej som bol u Lorenza?“

„Záleží na tom?“

„Mal som so sebou mobil?“

„Všetkým si telefonoval. Pozýval si ich k Lorenzovi. Tvrdil si, že máš narodeniny.“

Belsey vytreštil oči. Oakley sa usmial a pokrútil hlavou. Odhodil cigaretu na cestu, tľapol Belseyho po ramene a zamieril dnu.

Belsey dofajčil a vrátil sa k autu. Predierali sa k nemu spomienky: už vedel, že bol nadránom u Lorenza – spomenul si, ako sa pokúšal majiteľovi predať sako. Vzápätí niekomu pri bare vysvetľoval, že sa zadlžil až po uši, a tým ľuďom to prišlo smiešne. „Až po uši,“ opakovali po ňom. Všetci museli vykrikovať, aby prehlušili buráčajúcu hudbu.

„Idem na liečenie,“ vyhlásil.

Belsey mal leták z obchodu so zdravou výživou: *Trpíte úzkosťou? Sužuje vás neistota? Sme nadnáboženská komunita a ponúkame liečebné pobyty vo Worcestershire.* Bola tam kresba muža v lotosovom sede, ktorý mysticky žiaril, z tela mu vystreľovali lúče. *Staňte sa dietatom, ktorého duša je prázdna. Pokoj mysle je na dosah.*

„Idete na odvykačku?“

„Nie je to odvykačka. Je to liečebný pobyt.“

„A čo sa tam lieči?“

Rozpamätal sa, že v istom okamihu bol v aute s človekom, ktorý sa chvalil, že pracuje na ministerstve zahraničných vecí, a tento človek mal ruky posiate stopami po ihlách.

Teraz už videl, ako sa to celé začalo, videl sa, ako stojí na recepcii penziónu v King's Cross a pri nohách má všetky svoje svetské statky v dvoch igelitkách. Zamietli mu poslednú kreditku.

Vedel, že táto chvíľa príde, ale aj tak to bolo neuveriteľné. Bankomaty mu pred dvoma týždňami začali vyplúvať karty. Keď sa to začalo, najprv volal do bánk, rozprával sa so zdvorilými mládencami v Bombaji a Bangalúre. Vyseďával v puboch nad servítkami s perom v ruke, ako keby mu mohli pomôcť nejaké výpočty. *Najväčším nepriateľom hazardného hráča je ego.* Dokázal myslieť len na toto: v hlavě sa mu zasekla veta z akejsi knihy. Čo spravil? Mal dosť rozumu, aby dlh popresúval a odsunul, ale nemal dosť rozumu, aby obetoval svoj životný štýl a vyplatil ho. Bol príliš odvážny – tak znela prostá pravda: bol hlupák s prehnaným sebavedomím. Jeho známi gambleri vraveli, že sa odtrhol z reťaze – prestal sa ovládať, rozbehol sa k vlastnému koncu. Že by sa pokúšal nájsť cestu z tej šlamastiky, cestu schovanú kdesi na dne?

Posledné dni života na úver boli najdivokejšie. Kupoval darčeky cudzím ľuďom, zadával trvalé platobné príkazy na charitu, naposledy v eufórii stavil prachy na množstvo zážok na opačnom konci sveta a na voľby v stredoázijských republikách. Vtedy si myslel, že prenikol k podstate, ale teraz to vnímal ako istý druh podchladenia. Začínalo sa, keď pominula bolesť z chladu a nastal zle vypočítaný pokoj. Na pár dní od situácie odvrátil zrak, a keď sa jej znovu prizrel, jeho financie začali požírať samy seba. Výplata už nestačila ani na splácanie úrokov, nieto ešte na také výstrelky ako ubytovanie.

Majiteľ penziónu sa ospravedlňoval, keď Belseyho vyhadzoval na ulicu. Nemohol inak. Bol to malý penzión. V Belseyho izbe už bývala chudobná, nervózna rodina – Belsey im

nechal igelitky so svojimi vecami. Nemal srdce nosiť ich inam. Ocitol sa na ulici spolu s mladým Afgancom s jasnými očami – Siddiquom Saharom –, ktorý sa chystal oženiť.

„Mne odmietli azyl, tebe úver,“ usmial sa Siddiq. Pôsobil vyrovnané. Povedal, že papiere si aj tak vybavil sám. Stáli pred ošarpanou fasádou Continentalu, Belsey v služobnom obleku a Afganec v bombere s americkou vlajkou na chrbte. Slnčné lúče dopadali cez lešenie na železničnej stanici St Pancras na zaprášený chodník a špinavé výklady. Počas Belseyho mesačného pobytu sa veľmi dobre spoznali. Siddiq prišiel do Británie cez Moskvu. Povedal, že v Moskve bol turistickým sprievodcom a v Afganistane politickým väzňom. Rád si pomádoval vlasy a pomáhal turistkám.

„Dnes robíš?“ spýtal sa Belseyho.

„Zobral som si dovolenku.“

„Potrebujem svedka,“ vyhlásil. „Oblek a svedka. Dám ti päťdesiat libier.“

„Akého svedka?“

„Na svadbu.“

Nevesta bola Slovenka z Edgwaru, červenovláska so štekľivým smiechom, o desať rokov staršia od ženícha. Manželské sľuby si vymenili na marylebonskej radnici, sobášila ich žena s papiermi na podložke. Belsey peniaze odmietal, a keď Siddiq trval na tom, že mu zaplatí, Belsey za ne kúpil šampanské. Sedeli v turistickom pube pri Madame Tussauds. Nemal v úmysle piť. Keď traja stiahli štyri fľaše, presunuli sa do baru pod čítárňou kresťanskej vedy. To bola ich svadobná hostina. Pôsobili spolu veľmi šťastne. Belsey rozmýšľal, či má

komu zavolať, aby si požičal peniaze – aspoň na jednu noc spánku. Odpovedal si, že nie.

Teraz ho zavalili spomienky. O deviatej sa ocitol na spomienkovom večere na počesť jedného nebohého policajta, psovoda, ktorý poznal jeho otca a nedávno zahynul pri nehode vo Francúzsku. Psovodi a niekoľko ľudí z protidrogového zaplnili podnik Ten Bells vo Waterloo, neďaleko cvičiska psov – starí poliši, chlapi s vysokým tlakom a hlasmi trhovníkov. Vonku bola tma. Prebúral sa do stavu, v ktorom každá chvíľa bez námahy vplynula do ďalšej a on bol neomylný. Prežíval dobrodružstvo, všetko sa vyrieši. Hlasno zdravil chlapov, ktorých ledva poznal, chlapov zo svojho detstva, keď ešte jeho otec slúžil v Scotland Yarde. Zostarli. Na krátky strašný okamih zazrel budúcnosť, ktorá mu je súdená. Nieкто kúpil brandy.

„Tvoj tatko bol skvelý detektív, ale nikdy nebol doma, chápeš?“ *Nie, nechápem.* Nieкто sa s ním pokúšal rozprávať o jeho otcovi. *Čo to znamená?* Priviedli psa a nieкто mu dal na labu čiernu pásku.

„Plače.“

Všetci sa smiali. Nikto neplakal. Potom prišiel hlavný superintendent Northwood, veliteľ okrsku, v slávnostnej uniforme a so zarámovanou fotografiou nebohého. S Northwoodom prišla jeho manželka: Sandra Northwoodová mala lodičky a vyčesané platinové blond vlasy. Bola to pekná päťdesiatnička, ktorá po každom manželovom povýšení získala ďalšiu vrstvu krehkého lesku. Northwood sa nad ňou týčil, strnulý od dôležitosti. Belseyho mal v zuboch od incidentu s hasiacim prístrojom na policajnej akadémii v Hendone. Predniesol prejav.

„Psy sú srdcom polície.“

Nieкто povedal: „Človek, ktorý miloval psy viac ako život.“ Belsey predniesol prípitok. Stál pri tom na stoličke. Hrala hudba.

„Takto by to Jim chcel,“ prisviedčali všetci a opíjali sa.

Potom Belsey tancoval so Sandrou Northwoodovou, jej mäkké telo ho hrialo v náručí. „Och,“ hlesla mu do ucha a zachichotala sa.

Povedala: „Pamätám si vášho otca. Pamätám si, keď ste ešte pôsobili tak mlado.“ A dotkla sa mu tváre, akoby hľadala cestu do minulosti. Ruky jej voňali od laku na vlasy. „Nicholas,“ zachichotala sa. Oči mala zahmlené. Rozmýšľal, či sa vyspala s jeho otcom; rozmýšľal, kto nie.

„Spali ste s mojím tatkom?“ spýtal sa. „Sandra? Počujete ma?“

Zaplatil za taxík z peňaženky Sandry Northwoodovej. Stála vedľa neho. Takže tu býva veliteľ okrsku, pomyslel si Belsey pri pohľade na nízky nový dom so živým plotom. Kde vlastne teraz je? Svetlá boli zhasnuté. Belsey pomohol Sandre vojsť.

Dom bol prázdny. Belsey vošiel za ňou, aby videl, ako to vyzerá u hlavného superintendenta. Nábytok sa zdal nový. Niektoré časti boli zakryté igelitom. Sandra im naliala víno z otvorenej fľaše na príborníku.

„Môj manžel hovorí, že patríte medzi najlepších.“

„Vďaka.“

„Ste fešák ako váš otec.“

Zaspala na pohovke. Belsey vyšiel na poschodie, nazrel do skriniek v kúpeľni, v spálni našiel v truhlici Northwoodov

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

slobodomurársky výstroj a obliekol si ho: zásteru, rukavice, golier. Bol opitý, ako zákon káže. Vyzliekol si slobodomurársky výstroj. Ukradol z Northwoodovho saka dvadsať libier, vymočil sa do vane a vytratil sa.

5

MUSÍŠ SA POROZPRÁVAŤ S INŠPEKTOROM GOWEROM, TVRDIL Oakley, a inšpektor Gower mal očividne rovnaký názor. Belsey dostal predvolanie, len čo sa vrátil na stanicu. Sedeli v Gowerovej kancelárii za zatvorenými dverami. Belsey mal pocit, že dlho len mlčia a dívajú sa na seba.

„Aký bol spomienkový večer?“ začal napokon Gower.

„Primeraný.“

„Raz som s ním spolupracoval. Bol to dobrý psovod. Dobrý policajt.“

„Áno.“

Gower mal strieborné fúzy a nosil bledé ľanové obleky; solídny detektív, skôr manažér než maestro. Zadával sa Belsey-mu na poranenú tvár. *Mám teraz trochu ťažšie obdobie*, mal povedať Belsey. To by bolo vhodné. Lenže nebola to pravda a on sa rozhodol, že jeho stratégia je úprimnosť. Chcel povedať: *Mám teraz zábavné obdobie*, čo sa viac blížilo k pravde a bolo by to aj riskantnejšie.

„Viete niečo o policajnom aute, ktoré sa stratilo z Kentish Townu?“

„Bolo v Heathe.“

„Prečo?“

„Neviem,“ odvetil Belsey. „Ale myslím, že to mám na svedomí. Chcel by som požiadať o preradenie mimo Londýna.“

Gower sa uprene zadíval na stôl, akoby mal problém on, čo aj mohla byť pravda, a Belseymu prišlo ľúto, že takéhoto poctivého policajta zaťahuje do svojho nešťastia.

„Ste náš najlepší detektív,“ povedal potichu inšpektor.

„Chcel by som, aby ste ma preradili mimo Londýna,“ zopakoval Belsey. „Čo najďalej.“

Gower naňho pozrel. Belsey sa cítil pokojný, dokonca silný. Inšpektor mal na policiach knihy o trestnom práve a viazané ročníky časopisov o pozorovaní vtákov. Belsey čítal názvy na chrbtoch kníh. Obzeral si rodinné fotografie, niektoré boli obrátené k hosťovi, akoby hovorili: Len sa pozrite, za čo bojujeme. Tim Gower bol pred dvadsiatimi rokmi slobodník Gower a hliadkoval v uliciach Severného Írska. Belsey ho na vianočnom večierku presviedčal, aby mu o tom porozprával, ale Gower odmietol: „Už je to dávno.“ Belsey Gowera rešpektoval, ale zdalo sa mu, že jeho šéf možno nemá na to, aby si poradil s touto konkrétnou situáciou.

Gower prešiel pohľadom od Belseyhho tváre k oknu a zase naspäť.

„Čo to s vami je?“

„Asi prežívam mystické obdobie.“

Inšpektor pomaly prikývol. „Robí mi starosti, že vám na tom zrejme nezáleží.“

„Na tej mystike?“

„Na tom, aby ste si udržali prácu.“

„Rád by som si ju udržal.“

„Možno vám dostatočne nezáleží na sebe.“

„Som hrdý na to, že som policajt,“ povedal Belsey, ale znelo to príliš horlivo. Nechcel, aby ho zase poslali za psychológom. Rozmýšľal, o čom by sa s ním rozprával tentoraz. „Myslím, že potrebujem zmeniť prostredie.“

Gower pokrútil hlavou, nie odmietavo, ale ako keby si Belsey vybral zlý scenár.

„Northwood je s niečím nespokojný. Požiadal o previerku – nie som si istý, čoho presne, ale súvisí to s vami. Musím vedieť, čo ste spravili.“

Čo spravil? Nenapraviteľne nahneval vedenie, hlavného superintendenta Northwooda – človeka, pre ktorého bol Camden iba prestupná stanica do vyššieho úradu, človeka, ktorého prenikavá moc sa podľa Belseyho zakladala skôr na zastrašovaní než na účinnom potláčaní zločinu. Aj napriek nedávno medializovanému sľubu, že za tri roky zredukuje zločinnosť v tomto okrsku na polovicu. Bol to jednoducho politik.

„Pri všetkej úcte, pane, jebať na Northwooda.“

Gower otvoril zásuvku, vložil tam papier a vytiahol druhý.

„Nie, Belsey. Nejebeme na Northwooda, a len tak mimochodom, ani na nikoho iného. Nie ste v Borough.“

„V Borough som nebol už šesť rokov.“

„Viete, ako to myslím.“

Borough bolo jeho prvé pôsobisko, strávil tam prvé roky v kriminálke. Pokúšal sa udržať tie spomienky na uzde: všetky, ale najmä tie dobré.

„Navrhнем, aby ste si načas zobrali voľno,“ povedal inšpektor, „a je mi jedno, čo z toho bude.“

„Ja si nechcem zobrať voľno.“

Gower zložil kryt z pera a začal vyplňať formulár. Polícia mala formuláre pre všetky možnosti. Belsey potreboval vyplniť formulár za pána Devereuxa. To už áno, zmiznúť z takého domu.

Čo Devereuxovi v živote chýbalo? Možno len zarobil dosť peňazí a porúčal sa, úloha splnená. Belsey zablúdil očami k fotkám močiarnych vtákov na inšpektorovej stene. Predstavil si Gowera vo vojenskej uniforme pri zátarasách v armaghskom grófstve v Severnom Írsku, ako pozoruje vtáky. Gower napokon nasadil kryt na pero.

„Desať rokov ťahám túto policajnú stanicu z bahna. Nedovolí, aby ju jeden človek a jeho kríza stiahli naspäť.“

„Čo myslíte tou krízou?“

„Toto nie je hra.“

„Len ma zaujíma, čo myslíte slovom kríza.“

„Nikto nepochybuje, že ste dobrý, Nick. Ale nie ste taký dobrý, ako si myslíte. Kvôli vám neobetujem ostatných.“

„To som si nikdy nemyslel,“ povedal Belsey. Gower študoval formulár. Požiadal Belseyho, aby ho podpísal. Belsey podpísal, ani sa naň nepozrel.

„Čo je to?“ Gower ukázal hlavou na knihu v Belseyho ruke.

„Zlatá ratolesť.“

„O čom to je?“

„O pohanskom pôvode kresťanstva, o ľudovej kultúre, o mýtoch.“

„Myslel som si, že by mohla byť o vtákoch.“

„Spomínajú sa tam aj vtáky. Vtáčie kulty.“

„Vtáčie kulty.“ Inšpektor vzdychol. „Úvodná previerka bude zajtra. Vymenujú zástupcu. Požiadam vás, aby ste ešte predtým napísali, čo sa stalo.“

„Odkedy mám začať?“

„Odkedy sa začal ten problém.“

Belsey sa zasmial. Áno, pomyslel si. *Kde sa končí moja úprimnosť, tam som slepý.* Gower mal pravdu, mal by za znamenať cestu, ktorá ho sem priviedla. Extravagantná dovolenka na Cypre, účet v bare na sedemsto libier, totálny debakel pri stávkach na minuloročné play off League One. Alebo prvý list od súdneho úradníka so zastaranými formuláciami o hnutelnom majetku, keď si niekto začal rátať straty. Napísal by o tom: o svojej šlachetnosti, keď si vzal poslednú pôžičku, aby vyplatil ženu, ktorá ho opúšťala, a zabezpečil, aby na dvere ich krátkodobého domova neprišli klopať vyberači dlhov. Možno by mal začať prvou nocou, ktorú strávil ako strážnik, keď sa pozeral do okien sídliska Aylesbury Estate, ktoré boli vysvietené na pozadí nesmiernej bezhviezdnej oblohy. Koľko z toho chce Gower počuť?

Inšpektor si posunul stoličku. „To je zatiaľ všetko.“

„Smiem vám položiť otázku?“ spýtal sa Belsey.

„Do toho.“

„Venujete sa pozorovaniu vtákov.“

„Áno,“ odvetil opatrne Gower.

„Čo robíte, keď ich uvidíte?“

„Nič.“

„Nič?“

„Belsey...“

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

„Zapíšete si to?“

„Ste mimo, Belsey.“

„Ja si myslím, že nie,“ povedal Belsey.

6

„TEN TEDA MAL GURÁŽ. VYKOPOL SOM KUCHYNSKÉ DVERE a on mal jednu nohu v dreze. Hovorí: Videl som, že idete. A ja na to: Prečo si si začal pichať, keď si videl, že ideme? A on, že vraj nevedel, kedy zase bude mať príležitosť.“

Belsey vošiel do kancelárie. Jeho kolegovia zmlkli: Derek Rosen sa sťažka opieral o okraj Belseyho stola, Rob Trapping zízal s úškrnom na hladko oholenej tvári.

„Čo bolo ďalej?“ spýtal sa Belsey.

„Vytiahol striekačku a všade bola krv,“ povedal Rosen. Zamával novinami a začal čítať.

„Ako to prebehlo?“ Trapping sa obrátil k Belseymu. Mal dvadsaťtri rokov, stodeväťdesiat centimetrov a stále bol zamilovaný do predstavy, že je detektívom.

„V pohode.“

„Včera by si sa nám bol zišiel,“ povedal. „Bitka s nožom pred úradom práce.“

„Počul som.“

„Vyšlo najavo, že to bol syn Nialla Cassidyho, Johnny. Ešte sme ho nenašli. Vraj si ho za starých dobrých čias poznal.“

„Myslel som, že je vo väzení v Španielsku.“

„Vrátil sa po dvoch rokoch na Baleároč a bodol chlapa, ktorý ho udal. Dorazil za ním rovno z letiska. Bodol ho do stehna.“

„To čo bolo? Mal pásmovú chorobu?“

Trapping sa zasmial. Zazvonil mu mobil.

„Pásmovú chorobu,“ povedal. So smiechom vyšiel z miestnosti a ozval sa do mobilu: „Detektív Trapping.“ Belsey si sadol za stôl. Niall Cassidy: ďalšie meno z jeho dávneho pôsobiska v južnom Londýne. Mal pocit, ako keby sa tu niečo posúvalo; mechanizmus, ktorý bránil zlievaniu súčasnosti a minulosti, sa pokazil.

„Vítame márnotravného syna,“ povedal Rosen. „Niektorá tu hľadal. Z firmy Millenium Credit Recovery. Pán Walls. Ako tá zmrzlina.“

„Ako tá zmrzlina.“

„Tak sa predstavil.“

„To už hej. S nijakým pánom Wallsom som sa nikdy nestretol.“

„Nie. Zjavne sa ani on nikdy nestretol s tebou.“

Rosen sa znovu začítal do novín. Belsey obdivoval belasý odtieň jeho dvojitej brady, jemnú sieť červených žíl, ktoré začínali pokrývať kožu. Pán Walls, pomyslel si. Ktorý z jeho veriteľov asi tak predal jeho vyšumené sny firme Millenium Credit Recovery? Čo by mohol povedať, keď ho napokon vy-
stopujú? Nebuďte nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali: veď kto miluje blížneho, vyplnil zákon. Svätý Pavol. Patrón Londýna.

„Počul si niekedy o Alexovi Devereuxovi?“ spýtal sa Belsey.

„O kom?“

„Býva na The Bishops Avenue. Devereux.“

Rosen sa zatváril zamyslene. Zdvihol hlavu od novín.

„Nie,“ odvetil. „Prečo?“

„Zmizol.“

„Odkedy je to zločin?“ Rosen sa usmial. Mal žlté zuby. Nalistoval športové stránky a tvár mu zase ochabla.

Nie, nie je to zločin, pomyslel si Belsey. Každý má právo zmiznúť. Zadal Devereuxovo meno do celonárodnej policajnej databázy. Nijaké záznamy. Zobral telefón a zavolať do troch márníc, dvanástich nemocníc, na riečnu políciu a do niekoľkých centrálnych zoznamov, ale nič nezistil. Belsey zaregistroval Devereuxa ako nezvestného. Potom sedel za stolom a díval sa, ako sa na ulici stmieva.

Vracal sa príliv, vlna z rána: dochádzajúci pracovníci, ktorým sa skončila zmena, deti s opatrovatelkami, ktoré v ruke držali nové obrázky. Belsey sa pustil do správy o prípade v Chalk Farm – tridsaťpäťročný muž podpálil svoju bývalú školu. Potom bolo zrazu šesť hodín a Trapping stál vo dverách s kabátom prehodeným cez ruku a so spýtavým výrazom na tvári.

„Neskočíme na pohárik, Nick?“

„Dnes večer nie, Rob. Mám toho vyše hlavy.“

Belsey počkal, kým sa kancelária nevyprázdni. Naľukal do počítača slovo „hanba“ a o chvíľu sa už pozeral na obrázok mŕtveho nacistického dôstojníka ležiaceho v potoku, strážnika z koncentračného tábora, ktorý sa zastrelil. Keď si bol istý, že je sám, vytlačil obrázok a zamkol ho do zásuvky na svojom stole. Oprel si hlavu o ruky, zavrel oči a túžil ísť domov.

Podnik zo siete Wetherspoons na Finchley Road sa nachádzal akoby v utajení až na vrchnom poschodí nákupného centra za fitcentrom, obchodom s nábytkom a multikinom. Bolo tam ticho ako v kóme. Belsey sa tam vyviezol výťahom popri fontáne a umelých kvetoch. Podnik bol veľký a kúpala sa v matnom modrom svetle, ako keby to malo ľuďom zabrániť, aby si našli žily. Belsey prešiel do najvzdialenejšieho rohu, sadol si a počúval cédečko, ktoré sa zaseklo a nikomu to neprekážalo. Mal rád túto sieť podnikov. Cítil sa tu ako v odletovej hale. Mal rád bary v hoteloch, na letiskách a vlakových staniciach; miesta bez zápachu, ktoré sa nepokúšajú nič znamenať. Na takých si človek môže usporiadať myšlienky.

Belsey si obzrel ostatných prítomných: niekoľko zamyslených dôchodcov, dvojica, ktorá sa k sebe správala s nástoječivou intimitou cudzoložníkov, pekné dievča hovoriace po poľsky a akýsi začínajúci firemný večierok. Belsey podľa počtu prázdnych pohárov na stole odhadol, že firma znižovala stavy. Cez okná na celú výšku steny bol výhľad na šesť prúdov Finchley Road, ako keby nejaký pohľad stál za to. Belsey si vložil ruky do vreciek, pozoroval autá a rozmýšľal, či je toto kríza. Vraví sa, že nikto sa nezmení, až kým neklesne na dno. Vždy si to predstavoval ako náraz, ale možno je to ako siahnuť na dno oceánu, kde je všetko trochu bezváhové a neskutočné.

Účastníci firemného večierka pili o sto šesť, pripravovali sa na víkendové zabudnutie. Bola streda. Mali uvoľnené kravaty, rozopnuté blúzky, za barom čakalo služobné auto. Belsey vstal, obišiel skupinku a zamieril k barmanke.

„Mohli by ste pripísať na účet tri pivá?“ spýtal sa.

„Samozrejme.“ Ponalievala, naľukala cenu do pokladnice a účet položila za kreditnú kartu na zadnej polici. „Ešte niečo?“

Belsey vzal do rúk jedálny lístok. „Odporúčate tento obložený tanier?“

„Je veľmi obľúbený.“

„Jeden si poprosím. A ešte dvojité vodku s tonikom a škvarky.“

„Okej.“

„Prepáčte, ak sme trochu hluční,“ povedal, keď mu nalievala vodku.

„Nieko odchádza z firmy?“

„Nieko odchádza, nieko prichádza. Všetci oslavujú. Ako keby sa všetci niekam sťahovali. Ako dlho tu už pracujete?“

„Tri týždne.“

„Ako sa vám tu páči?“

„V pohode.“

„Je to jeden z mojich obľúbených podnikov.“

Belsey vypil vodku s tonikom pri bare a pivo so škvarkami si odniesol k stolu. Na okamih zatúžil po mobile; fakt, že sa mu nikto nemôže dovolať, pocítil ako výboj statickej elektriny. Prerušená komunikácia, pomyslel si. Zatúžil ozvať sa svojej banke, viac než priateľom a rodine. Bola to morbidná túžba; nevedel, čo by povedal. Aspoňže banka už o jeho hanbe vie. Mohol by vyhlásiť bankrot. Aj morálny. Nebol však presvedčený, či sa chce dať zachrániť. Jeho ťažkosti ho poháňali dopredu a on sa chcel nechať poháňať. *Odkedy je to zločin? Zmiznúť. Zčať odznova. Cítil, ako na obzore rastie mimoriadna možnosť.*

Belsey rýchlo vypil pívá. Popritom hľadal na duši pocit zlyhania, jemne ohmatával svoje vnútro, ako keď si obeť havárie počíta rebrá. Nič necítil. Potreboval spánok. V duchu mu plynuli obrazy autobusových zastávok, železničných staníc, vchodov do supermarketov ako sled naučený v detstve: povrchy v meste vo veľkosti ľudského tela, kde si človek môže nerušene lahnúť. Priniesli mu obložený tanier: kuracie krídelká, cesnakový chlieb, klobásky, opekané zemiaky, nachos, smotanová a barbecue omáčka. Usilovne jedol.

Samozrejme, ešte vždy by mohol ísť do Iraku. Starý známy z policajnej akadémie na to Belseyho nedávno nahováral. Simon Nickels pracoval pre súkromnú bezpečnostnú službu v Bagdade. Belseymu sa z ničoho nič ozval.

„Príď do policajného klubu. Platím. Bude tam celá stará garda.“

Kto je stará garda? rozmýšľal Belsey. Keď prišiel, bol tam len Simon a stál pri bare. Nechal si narásť fúzy. Belsey si nejasne pamätal, ako raz Simon na nejakom večierku opitý zaspal vo vani.

„Bolo by ti u nás dobre. Je tam slnečno. Môžeš si vybrať z troch bazénov.“

„Až z troch.“

„Dáme ti výcvikové zbrane. Majú tam krásne kúsky. Špičkové.“

„To neznie veľmi lákavo.“

„Je tam golfové ihrisko, kino. Čo len chceš.“

„Golfové ihrisko a kino je aj vo Finchley.“

Nickels si utrel penu z fúzov. Na prstenníku mal biely pásik od obrúčky.

„Zarábaš ako bankár z City. Len si to predstav: zahráš si squash, udržíš sa v kondičke, nebudeš príliš slopať a o pár rokov máš splatenú hypotéku a vyriešené školné na univerzitu pre deti.“

„Nemám deti.“

„Budeš mať.“

„Za kým si ešte bol?“

„Len za tebou,“ odvetil. „Len za tebou.“

To bolo pred tromi týždňami.

Barmanka prišla odniesť zo stola. Belsey uprene hľadel na hrací automat. V každej krčme je takýto malý pomník náhode. Domnelej šanci a s ňou súvisiacim machináciám. Poobzeral si hru. Z tanierika na prepitné zobral libru, zišlo mu na um, že zavolá do tej súkromnej bezpečnostnej služby, potom mincu vhodil do hracieho automatu a prehral.

O pol deviatej bol v North Star, malom funkčnom pube s plochými obrazovkami a viktoriánskymi dekoráciami. Pozeral správy cez plece jedného z miestnych alkoholikov po pracovnej dobe, ktorý mlel o análnom sexe a finančných derivátoch. V správach ukazovali tmavého mládenca, ako v spomalenom zábere prelieza cez pletivový plot. Biznismen všetkým platil drinky, potom prestal a Belsey sa presunul do Ye Olde Swiss Cottage.

„Bol som tu včera večer?“ spýtal sa.

„Jasné, boli ste.“

„Nezabudol som si tu mobil?“

„Nie.“

Tento podnik bol postavený ako švajčiarska chata, opustená uprostred hučiacej križovatky. Málokto riskoval prechod

cez cestu, aby si vychutnal jej tvrdošijný alpský šarm. Ale v pube bola vedľajšia miestnosť s dobrým biliardovým stolom. Belsey si zahral dve hry, a keď sa strhla hádka, pohol sa ďalej. Adelaide, Enterprise. Kedysi oslavoval narodeniny v Camden Holiday Inne. Bol tam šťastný. A potom bol zase vonku. Všetko bolo v pohode. Elegantne postupoval po rebriku z Neptunu cez Codden Arms k Sports Baru, kde bolo také kruté karaoke, že pôsobilo ako antická tragédia.

„Zaspievaš si, Nick?“

„Dnes večer nie.“

„Zoznámim ťa so svojou kamarátkou. Anne, Nick je detektív.“

„Detektív!“

„Už len pár dní.“

„Vždy som túžila zoznámiť sa s detektívom.“

„Už ním dlho nebudem...“

Bol v pohode. Vrátil sa na ulice Hampsteadu, kde svet vyzeral vyfešákovany ako z reklamy; domy pôsobili ako tučné šperky s rustikálnymi stolmi za oknami do suterénu. A stále sa vedľa neho črtal park Hampstead Heath ako tieň; a potom cezeň znovu kráčal v pravekom bahne pomedzi stromy, ktoré mu boli matne známe ako duchovia tisícich starých priateľov.

Belsey bol na pol ceste k The Bishops Avenue, keď si uvedomil, čo robí.

Cesta bola opustená, rozprávkové vily za bránami nevysvietené. Akoby súčasťou rozprávky bolo aj to, že tu človek ani nemusí byť, načo by bol prítomný vo vlastnom živote? Pri väčších domoch spali v búdkach ochrankári. Fontány ticho

zurčali do noci. Dom číslo 37 visel ďalej od cesty, zahalený v tme, trúchlil. Belsey zazvonil. Cítil, ako sa siluety posunuli, duch Alexa Devereuxa sa priblížil k interkomu a stiahol sa. Dom pôsobil v šere väčší, oťažel od prázdna. Belsey odomkol bránu a vstúpil na pozemok. Vyšiel po schodoch a zaklopal. Po chvíli odomkol dvere, zastal na prahu a čakal. Vošiel dnu, sadol si v hale na okraj fontány a čakal, kým si mu oči zvyknú na šero. Potom vstal a zoznámil sa s alarmom, presvedčil sa, či je vypnutý, a zavrel dvere.

Belsey nechal vypnuté svetlá. Podľa hmatu prešiel cez sivé tiene luxusu na najvyššie poschodie a otvoril dvere na strechu. Na zvlnenej hladine bazéna sa odrážal hmlistý mesačný svit. Voda vyzerala ako melasa. Belsey zhodil šaty na dlážku a skočil.

Voda bola mrazivá. Belsey sa bez dychu vynoril, ale bol to dobrý pocit, nahé telo v chladnej vode. Vznášal sa na chrbte, hľadel na svetelný smog. Akoby aj voda bola bohatstvo a on sa v ňom vznášal.

Zaplával niekoľko dĺžok a osušil sa, zišiel do kuchyne, zohrial si polievku z plechovky a odniesol si ju s chlebom a syrom do obývačky. Jedol a pozoroval svoju siluetu na televíznej obrazovke. Potom vstal, odomkol zasklené dvere a vyšiel von. Zažalo sa bezpečnostné svetlo. Rastliny a záhradný nábytok zmeraveli, akoby ich prichytil pri nočnom sprisahaní. Vyvalovala naňho oči líška. *Čau, kamoška*. Belsey si kvokol a líška ušla do kríkov.

Záhradu ohraničoval vysoký drevený plot s kamerami v každom rohu. Rozmýšľal, kde asi sú nahrávky. Bolo tam akési malé pódium a skalka s plytkými mláčkami tmavej vody,

ktoré stekali do väčšieho jazierka. Nevidel žiadne ryby. Vrátil sa dnu, zamkol dvere a potom – to ho prekvapilo – rožkom závesu utrel odtlačky na kľučke. Čo tu robí? Preskúmal dom, načúval tichu, hľadal odtlačok, ktorý tu ešte možno zostal po Devereuxovi. Našiel miestnosť, v ktorej bol len kartový stolík a dve úhľadné kôpky kariet obrátené dolu hlavou. Dvere v suteréne viedli do malého kina, kde stáli tri rady čalúnených sedadiel a visel pach zatuchliny. V suteréne bola malá kúpeľňa s vlastnou televíznou obrazovkou zabudovanou v stene a kopolou farebných sklenených fliaš pri umývadle.

Belsey sa vrátil do spálne. Na nočnom stolíku ležal bezdrôtový telefón a vedľa kniha *Desať tajomstiev efektívneho časového manažmentu*. No, jedno tajomstvo časového manažmentu si objavil, pomyslel si Belsey. Ovoňal Devereuxovu posteľnú bielizeň. Ovoňal šaty v skrini a zachytil cigarový dym a ťažkú vodu po holení, značku nepoznal. Nikde neboli fotografie. Možno si ich zobral so sebou. V prednej hale a pracovni boli bezpečnostné kamery, ale nenašiel ovládací panel ani harddisk. Na pravej stene v spálni bolo veľké zrkadlo. Belsey chvíľu obdivoval brúsené sklo, spáľňu, ktorá sa v ňom odrážala, a skúšal si Devereuxove šaty: oblekové košeľe, široké nemoderné kravaty.

Vrátil sa do kuchyne, vysypal kôš na dlážku a chodidlom sa prehŕňal v odpadkoch: letáky a katalógy. Nijaké obaly z jedla. Nijaké vreckovky. Nijaké DNA. V spálni a pracovni hľadal pas, našiel starý fax, fľašu whisky Bell's a škatuľku kubánskych cigár, ale nijaké doklady. Na stene v pracovni bola zarámovaná fotografia Zimného paláca v Petrohrade a pri okne model oceánskeho parníka v sklenej vitríne.

Celý rok mám pocit, akoby mi zapadlo slnko...

Belsey sa vrátil do obývačky, lahol si na koberec a nechal sa obklopiť tmou. Zapol televízor a z karafy na hornom regáli v skrinke si nalial koňak. Takže toto je bohatstvo, pomyslel si. A po ďalšom pohári: Toto je to najvzrušujúcejšie, čo som kedy urobil. Zazvonil telefón. Bolo to ako elektrický šok. Všade okolo neho zvonili telefóny, digitálne trilkovanie z pracovne a kuchyne a tichšie zo vzdialenejších miestností. Belsey vošiel do pracovne, pozeral raz na telefón na pracovnom stole, raz na list na rozlúčku na biliardovom stole. Sústredene počúval, akoby sa podľa zvonenia dala určiť dôležitosť hovoru. Telefón zvonil vyše minútu, potom prestal.

7

BELSEY SA ZOBUDIL V SLABOM SVETLE NA DLÁŽKE V OBÝVAČKE. Krištáľové ozdoby viseli zo svietnika ako slzy, čo sú príliš drahé, aby spadli. Hodiny na Devereuxovom zábavnom systéme ukazovali 6.15. Vedel, kde sa nachádza. Prevalil sa pod stolík a zakryl si tvár rukou, ale spánok už bol fuč.

Devereuxova sprcha striekala vodu v rôznych výškach a na dotykovej obrazovke sa dala naprogramovať hydromasáž. Do sprchy by sa zmestili aj traja alebo štyria. To by bol večierok, pomyslel si Belsey. Bolo by fajn priviesť si sem niekoho, nejakú ženu. Desať minút sa umýval, používal rôzne exotické krémy, potom sa zahalil do hrubého župana so zlatým monogramom *A. D.*

Prezrel si tvár v zrkadle. Ani v mäkkom svetle žiaroviek to nebol pekný pohľad, ale dalo sa to zvládnuť. Pravé ucho vyzeralo zle a na líci mal slabú modrinu. Na pravej strane čeluste, kde bola rana najhlbšia, mu zostane jazva. Suvení. Ostatné zranenia boli povrchové.

Jeho šaty zapáchali, tak išiel do Devereuxovej spálne a na páperový paplón povykľadal niekoľko oblekov. Devereux uprednostňoval bledosivé odtiene, blejzre, kravaty s vlajkami

a jachtami, žlté a ružové košele so štítkami zo Savile Row. Belsemu to pripadalo ako oblečenie medzinárodne činného človeka, ktorý sa venuje biznisu, nie práci. Vybral si oblečenie: sivý oblek od Armaniho s jemným strieborným odtieňom, ružovú košeľu od Ralphi Laurena a kravatu so zlato-modrými pásikmi. Kombinácia to bola strašná a jemu sa páčila. Rukávy saka mu viseli tesne pod zápästím, nohavice mu boli voľné v páse, ale hodili sa k topánkam z hadej kože. Devereuxova peňaženka zostala pri posteli. Belsey si ju vložil do vrečka kvôli váhe.

Z predného okna skontroloval cestu, a keď mal istotu, že nikto nejde okolo, vyšiel von a zbehol po schodoch. Prešiel k severnému koncu The Bishops Avenue, kde sa jej pompa rozptyľovala do predmestí. East Finchley. Prebúdžali sa soláriá a charitatívne obchody. Začali otvárať kaviarne. Vyskúšal prvú, ku ktorej sa dostal.

„Mohol by som dostať kávu?“ spýtal sa. „Nemám peniaze, ale chcel by som kávu.“

Žena sa zasmiala. „Chcete kávu?“

„Malú, vďaka.“

„Nie,“ odvetila a znovu sa zasmiala.

Išiel do Costa Coffee na hlavnej ceste. „Nieкто mi odniesol kávu,“ povedal a ukázal na prázdny stôl.

„Prepáčte, pane.“ Urobili mu čerstvú. Belsey si sadol a povytahoval obsah Devereuxovej peňaženky. Bola tam kopa kariet z drahých hotelov: Mandarin Oriental v Ženeve, Ritz Carlton v Moskve, Marriott na Floride. Devereux bol človek, ktorý zbieral hotely, ako keby to boli dôležité známosti v jeho živote. Bol členom klubu Les Ambassadeurs s adresou

v Mayfairi. Používal karty Barclaycard, čiernu Amex, striebornú Visu a Diners Club. V peňaženke bol aj účet za jedlo v reštaurácii Villa Bianca v Hampsteade spred štyroch dní; Devereux platil za dva poháre vína, lososové tortellini a mozzarelový šalát. Bola tam aj vernostná karta z kaviarne na hlavnej ulici. Napokon Belsey vytiahol hrbu vizitiek. Na jednej bolo napísané *Alexei Devereux, riaditeľ, AD Development*. Firma mala kanceláriu v Paríži na Rue de Castiglione, pobočku v New Yorku na Piatej avenue a londýnsku adresu v oblasti EC4.

Belsey sa vrátil do Devereuxovho domu, na kuchynskom telefóne zablokoval identifikáciu volajúceho a naľukal číslo londýnskej kancelárie.

„AD Development,“ ozval sa ženský hlas.

„Mohol by som hovoriť s pánom Devereuxom?“ spýtal sa Belsey.

„Žiaľ, nie je v kancelárii. Chcete mu nechať odkaz?“

„Nie,“ odvetil Belsey. „Vďaka.“

Ukončil hovor a vytukal parížske číslo.

„*Bonjour*,“ ozval sa ženský hlas. Prerušil hovor.

Každá banka má pridelený policajný tím. Belsey zavolať horúcu linku pre Barclays, zadal svoj kód a prepojili ho k veliteľovi vonkajšieho vyšetrovania.

„Vonkajšie,“ ozvalo sa.

„Josh Sanders? Tu je detektív Belsey z Hampsteadu.“

„Nick, ako to ide?“

„Pomaly. Čakám na povolenie na jeden účet. Nemohol by si to urýchliť? Môžem ti prečítať číslo?“

„Jasné.“